

Spørgsmaalet om, hvorfra Pengene skulle komme, haade et klart og let overstueligt Spørgsmaal, og det er da det rimeligste for os her i denne Sal at beskæftige os med. Jeg synes ikke, at vi skulle glemme, at denne Sal skal repræsentere Bevillingsmyndigheden, selv om den i Dieblicket er eller i de sidste Aar har været os fravristet af det nuværende Ministerium. Saa meget des mere Grund er der for os til at holde fast ved denne Repræsentationens Bevillingsmyndighed, og det er vor Pligt, bestemt at tage under Overveelse det simple Spørgsmaal, hvorledes vi skulle faae Indtægterne og Udgifterne til at harmonere, det er nærmest det Spørgsmaal, der ligger for i denne Sag. Det er ganske underligt at se, hvor liden Interesse der i Virkeligheden er for Statens Indtægter og Udgifter; rundt omkring i Landet er der kun ganske uklare Forestillinger om, hvad Landets Penge bruges til, de Færreste have noget Begreb om, hvad der staar paa Finantsloven, hvortil Pengene gaa, ja de vide næppe, hvorfra Pengene komme. Det tror jeg, er Noget, der ikke let lader sig modsiges. Jeg tror desuden, at Folkethinget har nogen Skyld, fordi det i adskillige Aar har tilladt den nuværende Regjering at ophobe Penge i Statskassen. Den Støtte, det for Dieblicket er for Ministeriet Estrup at have Statskassen fuld af Penge, lader sig ikke let overburdere. Hvis de Herrer tro, at Ministeriet har støttet sig til den parlamentariske Strid, for at gennemføre ligeoverfor os det Princip, at Ministeriet ikke behøver at være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, er det naturligtvis ganske sandt, men vi se jo i Dieblicket, at Oppositionen her i Thinget faktisk har opgivet den parlamentariske Fordring, at Ministeriet ikke desto mindre bestaar, og at det vedblivende bestaar. Ved nu at bevilge Ministeriet Penge, medens vi tidligere ikke have gjort det, er det derfor urimelig at tænke sig, at vi i og for sig derved skulde kunne tvinge det til strax at gaa. Man har troet, at Forsvarssagen har været en væsentlig Støtte for Ministeriet. Det er klart, at Alotiationen derfor paa en Gang kan sætte nogle af de ædleste Følelser i Folket, nemlig Selvopholdelsesdriften og Fædrelandskjærligheden, i Bevægelse, og samtidig nogle af de flette, derved, at man frakjender Modstanderne imod Forsvarssagen Fædrelandskjærlighed. Det har været en Støtte for Regjeringen, og vilde have været det for ethvert Ministerium. Men samtidig er det sikkert, at det at have Statskassen fuld af Penge har været en saadan Støtte for Ministeriet paa alle Punkter, som det

ikke paa nogen Maade burde have havt, og som ogsaa Folkethinget muligvis kunde have sørget for, at det ikke havde havt. Naar der har været Tale om Fæstninger, og der har været spurgt, om vi have Naad dertil, har Ministeriet havt uhyre let ved at svare Ja og henvisse til Statskassen, der bugner af Millioner, dem kunde man jo bruge til de Ting, der ligge for. Derksom vi her i Landet hadde haft en Finantslov, der paa en Gang faktisk bevilgede baade Indtægter og Udgifter til Ministeriet — en Betragtning jeg iøvrigt tidligere har gjort gjældende — vilde vi nu have havt Ministeriet i en ganske anden Klemme, end naar vi staa ganske rolig og lade Indtægterne fylde i de forhaandenværende Ministeriers Kasse. Det er en af Grundene til, at det er rigtigt, at komme ind paa det finansielle Spørgsmaal, hvor vi nemmest træffe Ministeriet, og hvor vi bedst se, hvorledes Ministeriets Stilling er overfor denne Sag. Underledes vilde Sagen ganske vist stille sig, hvis det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Hage) har Ret. Jeg er nemlig gaaet ud fra, at de Forslag, som det nuværende Ministerium er kommet med, ere Forslag, som dette Ministerium ønskede vedtagne. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Hage) har sagt, at det dog var Noget, som man ikke uden videre vilde kunne gaa ud fra, det var Forslag, der bleve forelagte her i Thinget til Drøftelse. Det maa jeg sige, er en Betragtning af Ministeriet, jeg ikke har tilladt mig at have, jeg troede, at, naar Ministeriet kom med et Forslag, var Meningen den, at Ministeriet virkelig ønskede det vedtaget, at det ikke var en Skinforelæggelse, der fandt Sted, og jeg troede ikke, at Ministeriet, naar det kom med et Forslag, saa i Virkeligheden ikke ønskede, ja frygtede for, at faae det vedtaget. Hvis det er Tilfældet, vare vi inde paa en hel anden Diskussion. Men hvis det er den høitærede Krigsministers Mening, saa sænker han Niveaueet dybt for Forhandlingerne her i Salen. Hvis hans Forslag ikke ere alvorlig mente, hvis han staar sig bedst ved at faae dem forkastede, da ere vi inde paa en Diskussion, der ikke er fornuftig, ja aldeles urimelig. Man kan forstaa en Forhandling, hvor den ene Part vil have Noget, og den anden vil overveie det, men en Forhandling, hvor den ene Part Ingenting vil have, slet ikke vil have det, den forlanger, en saadan Forhandling er aldeles urimelig. Hvorfor i al Verden skulde saa den anden Part overveie, hvorvidt den vilde gaa med dertil eller ikke. Jeg ser